

Βαθαίνει η κρίση

Η κρίση πολιτικής αντιπροσώπευσης και ηγεμονίας του αστικού πολιτικού κόσμου καθορίζεται απ' τη δομική και επαναλαμβανόμενη με αναιμικές ανακάμψεις, οικονομική κρίση και αντεπιδρά σ' αυτήν. Η πολιτική κρίση ενδημεί σ' όλα τις εκφάνσεις της αστικής πολιτικής: την ακροδεξιά, την εθνικιστική δεξιά, την κεντροδεξιά, την κεντροαριστερά, τη δεξιά και την αριστερή σοσιαλδημοκρατία (ΣΥΡΙΖΑ), στα υβρίδια και τις συγκλίσεις τους. Εκφράζεται στην πολιτική που υιοθετούν ως κυβέρνηση και αντιπολίτευση, στο πρόγραμμά τους, στις ιδεολογικές αφηγήσεις, στον πολιτικό λόγο τους και κυρίοτατα στον προεκλογικό λόγο τους. Η τελευταία παράμετρος οφείλεται προφανώς και στην οξύτατη ανάγκη πειθούς (δηλαδή, χειραγώγησης) των μαζών απ' τα αστικά, μικροαστικά κόμματα, αλλά και στην τάχιστα προϊούσα γενική κρίση του συστήματος, που ναρκοθετεί και την ελάχιστη αντιστοιχία ρητορικής και πράξης, προσδίδοντας ιδιαίτερα στην προεκλογική προπαγάνδα αμοραλιστικό εκφυλιστικό χαρακτήρα.

Βασικά γνωρίσματα της ιδεολογικής παραχάραξης της πραγματικότητας απ' την αστική - μικροαστική ανάλυση είναι: Η ακραία ψευδοπόλωση μεταξύ προοδευτικού και συντηρητικού πόλου (δευτερεύουσες αντιθέσεις δεν λείπουν), η άκρατη δημαγωγία, η παροχολογία (προεκλογικά, λεεφτά, περισσότερα ή λιγότερα, ανακαλύπτονται στον κορβανά), η χαμαιλεοντική ρητορική ανάλογα με τον αποδέκτη (προοδευτικό, συντηρητικό - μέσα, έξω κ.ά.), η κινδυνολογία. Σήμερα, η ΝΔ εδράζει πρωτίστως την προπαγάνδα της στο grexit, στην ταύτιση των μεταναστών με τους τζιχαντιστές, στη διαπλοκή του ΣΥΡΙΖΑ με την τρομοκρατία, στο αιωνόβιο πλέον επιχείρημα της συντηρητικής παράταξης για τον κίνδυνο της Μακεδονίας - σήμερα απ' τον Τρεμόπουλο, σύμμαχο του ΣΥΡΙΖΑ!!! Κινδυνολογία όμως απ' τη δική του σκοπιά σε ήσσονα κλίμακα εκπέμπει και ο ΣΥΡΙΖΑ. Διεκτραγωδεί τη συνέχιση της διακυβέρνησης απ' τη ΝΔ, ενώ και ο ίδιος έχει υποχωρήσει σε μια σοσιαλφιλελεύθερη διαχείριση του συστήματος και της κρίσης. Ιδιόμορφη κινδυνολογία αρθρώνει ο ΣΥΡΙΖΑ και κατά της ριζοσπαστικής Αριστεράς προς λαφυραγώγηση ψήφων, όπως ιστορικά πράττει η Κεντροαριστερά (ΕΠΕΚ, ΕΚ, ΠΑΣΟΚ).

Αυτή η κινδυνολογία είναι παραλλαγή των στερεότυπων της χαμένης ψήφου και του κινδύνου της Δεξιάς. Στις επαναληπτικές εκλογές ιδίως του 2012 η κινδυνολογία της χαμένης ψήφου διατυπώθηκε σε θετική μορφή με την ανάγκη ψήφησης του ΣΥΡΙΖΑ απ' τους αριστερούς, για ν' αναλάβει για πρώτη φορά τη διακυβέρνηση της χώρας αριστερό κόμμα (θεωρία σκαλοπατιού). Μάλιστα, ο ψυχολογικός εκβιασμός της ψήφου των αριστερών μεθοδευόταν με την ανάθεση και «αντιπροσώπευση» της Αριστεράς απ' την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ και όχι στη βάση μιας προγραμματικής συμφωνίας.

Σήμερα, η σχεδόν εξασφαλισμένη εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ εκβιάζει πλέον την ψήφο των αριστερών με την ανάγκη της αυτοδυναμίας, ώστε να θωρακιστεί ο ΣΥΡΙΖΑ στις πιέσεις του συστήματος και να υλοποιήσει το πρόγραμμα της «εθνικής και κοινωνικής σωτηρίας». Μάλιστα, ο Τσίπρας κάλεσε ΚΚΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε μετεκλογική συνεργασία για την εξασφάλιση της δεδηλωμένης την αναστολή των αγώνων και την ενότητα των γραμμών του, παρά το αδιαπραγμάτευτο, όπως δηλώνει, του προγράμματός του! Δηλαδή, απαιτεί ενσωμάτωση της ριζοσπαστικής Αριστεράς, ολοκληρωτικού τύπου, στον ΣΥΡΙΖΑ, όπως ήδη συνέβη με τις τέως συνιστώσες του...

Η νεοφιλελεύθερη και σοσιαλφιλελεύθερη διαχείριση δεν λύνουν τα προβλήματα του λαού

Η ρητορική του εκάστοτε δικομματισμού και των ενδιαμέσων συμπληρωματικών δυνάμεων πρέπει να ανασκευάζεται με την απόδειξη της αναντιστοιχίας λόγων - έργων με αναγνώριση και αγωνιστική αξιοποίηση των ιδιαιτεροτήτων τους για απόσπαση θετικών μεταρρυθμίσεων. Παράλληλα, σε αντιδιαστολή πρέπει να προβάλλεται τεκμηριωμένο και πειστικό το αριστερό εναλλακτικό πρόγραμμα για σήμερα (τακτική) και αύριο (στρατηγική). Λυδία λίθο της αξιολόγησης ενός προγράμματος ως συστημικού ή αντισυστημικού αποτελεί ο ταξικός χαρακτήρας του.

Ποιον υπηρετεί το κεφάλαιο ή την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα; Ο προσδιορισμός του ταξικού χαρακτήρα και της ταξικής πολιτικής ενός κόμματος καθορίζει και την πολιτική του στο σύγχρονο στάδιο και στην τρέχουσα περίοδο του καπιταλισμού. Βάσει αυτών των κριτηρίων ο νέος δικομματισμός και τα ενδιαμέσα κόμματα, παρά τις διαφορές τους, όχι αμελητέες σε κάποια θέματα, εντάσσονται στις συστημικές δυνάμεις συμβάλλουν με την πολιτική διαμεσολάβηση στη διευρυμένη αναπαραγωγή του καπιταλισμού, του ολοκληρωτικού καπιταλισμού στο σύγχρονο στάδιο της εξέλιξης και των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων του σ' όλα τα επίπεδα στην τρέχουσα περίοδο, ιδίως μετά τη μεγάλη κρίση του 2008. Αναπόδραστα, οι δυνάμεις που κινούνται εντός αυτού του πλαισίου, με το ένα ή το άλλο μίγμα πολιτικής (διάφορες μορφές νεοφιλελεύθερης και σοσιαλφιλελεύθερης διαχείρισης) υπηρετούν το κεφάλαιο και την αντιδραστική ανασυγκρότησή του. Άρα, στην πιο ευοίωνη προσδοκία οριακές ελαφρύνσεις υπέρ της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων μπορούν να προωθήσουν. Ιδιαίτερα, στις συνθήκες της ΕΕ, όπου το γερμανικό κεφάλαιο έχει επιβάλλει μιαν άκαμπτη λιτότητα, θεσμοθετημένη και με το δρακόντειο Δημοσιονομικό Σύμφωνο, οι δυνατότητες φιλολαϊκών μέτρων συμπιέζονται ασφυκτικά. Στη χώρα μας μάλιστα ο παρασιτικός κρατικοδίαιτος εξαρτημένος (με μορφή εταιρικής σχέσης με την ΕΕ) στη διαπλοκή του μ' ένα αντίστοιχο πολιτικό εποικοδόμημα συναίνεσε στη «θεραπεία» της κρίσης με τα μνημόνια που έχουν μετατρέψει το λαό σε πειραματόζωο δοκιμής της ανθρώπινης αντοχής σ' έναν ακραίο νεοφιλελευθερισμό.

Η ένταξη στη μητρόπολη του νεοφιλελευθερισμού (ΕΕ), στα προγράμματα διάσωσης (μνημόνια και «μεταμνημόνια») και στο Δημοσιονομικό Σύμφωνο σχεδόν εξαφανίζει τη δυνατότητα κάποιων φιλολαϊκών μέτρων όχι μόνον απ' την ακραιφνώς νεοφιλελεύθερη ΝΔ, αλλά και από έναν σοσιαλφιλελεύθερο ΣΥΡΙΖΑ. Κατεβαίνοντας σε πιο συγκεκριμένες παραμέτρους του ολέθρου που επέφεραν κρίση και μνημόνια στην ελληνική κοινωνία και οικονομία (με εξαίρεση το κεφάλαιο, και ιδίως την κορυφή του) διαπιστώνουμε γιατί καμιά διαχείριση δεν μπορεί α' τα ερείπια να φτάσει στην ανάταξη. Μόνο μια συγκρουσιακή πολιτική μπορεί. Συντεταγμένες της καταστροφής είναι: Η εκτίναξη του χρέους παρά τα μνημόνια και το κούρεμα έχει φτάσει απ' τα 290 στα 320 ευρώ...

Το ΑΕΠ έχει μειωθεί κατά 25% (ρεκόρ σε ειρηνική περίοδο). Η επίσημη ανεργία κινείται στο 26% και των νέων υπερβαίνει το 60%. Προβλέπεται περιορισμένη ανάκαμψη οφειλόμενη κυρίως στην ευνοϊκή συγκυρία για τον τουρισμό. Οι εξαγωγές αλλά και οι εισαγωγές (λόγω λιτότητας) μειώνονται. Βιομηχανία και γεωργία είναι σε πτώση. 300 χιλιάδες επιχειρήσεις έχουν βάλει λουκέτο, άλλες είναι στο όριο. Μισθοί και συντάξεις έχουν μειωθεί κατά 30%-40%. Οι φόροι έχουν πολλαπλασιαστεί, οι φοροαπαλλαγές έχουν εξανεμιστεί, ο φόρος ακίνητης περιουσίας επταπλασιάστηκε! Η κυβέρνηση που θα προκύψει απ' τις εκλογές θα βρεθεί μπροστά σε μια τεράστια οικονομική τρύπα! 22 δισ. στη διάρκεια του 2015 για αποπληρωμή τοκοχρεωλυσίων, 2 δισ. δημοσιονομικό έλλειμμα, 2 δισ. έλλειμμα απ' την είσπραξη φορολογικών εσόδων. Σ' αυτά πρέπει να συνυπολογιστούν και τα δισ. που θα χρειαστούν, αν ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ πραγματοποιήσουν τις παροχές και ελαφρύνσεις που επαγγέλλονται. Είναι προφανές ότι την καμένη γη που δημιουργεί η κρίση και τα μνημόνια δεν μπορεί να αναπλάσει ούτε η νεοφιλελεύθερη διαχείριση της ΝΔ ούτε η σοσιαλφιλελεύθερη διαχείριση του ΣΥΡΙΖΑ. Το συμπέρασμα επιβεβαιώνονται απ'

το πρόγραμμα ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ στα βασικά θέματα: Το καίριο πρόβλημα του χρέους, μέρος του οποίου είναι και το οικονομικό κενό του 2015, διαβεβαιώνουν και οι δύο ότι θα το αντιμετωπίσουν με διαπραγμάτευση.

Η διαπραγμάτευση όμως απ' τη φύση της προϋποθέτει συμβιβασμό, ο οποίος είναι ετεροβαρής υπέρ του Γολιάθ και όχι υπέρ του Δαβίδ. Η ΝΔ κρέμεται απ' τη διαβεβαίωση των δανειστών ότι μετά την παραγωγή πλεονάσματος θα ρυθμιστεί το χρέος. Η ρύθμιση θα γίνει με επιμήκυνση των πληρωμών και σταθερά χαμηλά επιτόκια. Για την αποπληρωμή του η χώρα θα εξακολουθήσει να δανείζεται απ' τη γραμμή προληπτικής πίστωσης. Αυτό συνεπάγεται διαιώνιση του χρέους. Ο ΣΥΡΙΖΑ υποστηρίζει τη διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους του χρέους και αποπληρωμή με ρήτρα ανάπτυξης. Επιδιώκει πανευρωπαϊκή διάσκεψη για ρύθμιση του χρέους. Όμως ο συσχετισμός στην ΕΕ είναι σαφώς υπέρ του γερμανικού ιμπεριαλισμού, ενώ η μετατροπή του μεγαλύτερου μέρους του χρέους σε κρατικό δυσκολεύει τα μάλα τη διαγραφή που ονειρεύεται ο ΣΥΡΙΖΑ. Επιδιώκει αναστολή πληρωμών στη διάρκεια των διαπραγματεύσεων. Τελευταία, ο Τσίπρας δήλωσε ότι η αποπληρωμή της δόσης του Μαρτίου θα γίνει με έκδοση εντόκων, που θ' αγοράσουν οι ελληνικές τράπεζες. Η ΕΚΤ όμως δήλωσε ότι δεν θα τα δεχτεί, για να παράσχει ρευστότητα σ' αυτές, αν η Ελλάδα δεν έχει ενταχθεί σε πρόγραμμα...

Απέναντι στο μνημόνιο οι δύο μονομάχοι τοποθετούνται αρνητικά. Η ΝΔ κηρύσσει ότι η εποχή του μνημονίου τελείωσε και αρχίζει η περίοδος της ανάτασης. Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει σημαία του τη μονομερή κατάργηση του μνημονίου. Η ΝΔ έχει σημαία την ολοκλήρωση της αξιολόγησης με το αντιδραστικό email Χαρδούβελη, που θα ολοκληρωθεί με την προληπτική πίστωση. Ο ΣΥΡΙΖΑ, αν η διαπραγμάτευση, όπως επιβάλλει ο συσχετισμός, καταλήξει σε μορφή επιμήκυνσης θα υποχρεωθεί να δανείζεται για να αποπληρώνει. Εξάλλου, δεν θα καταργήσει όλους τους μνημονιακούς νόμους (450), αλλά εκείνους που θεσπίζουν ρυθμίσεις, για την κατάργηση των οποίων έχει δεσμευτεί (αύξηση κατώτατου μισθού, 13η σύνταξη). Εξάλλου και η ΝΔ και ο ΣΥΡΙΖΑ αποδέχονται ασυζητητί το Δημοσιονομικό Σύμφωνο, που θεσμοθετεί τη διαρκή δημοσιονομική πειθαρχία και τη λιτότητα.

Το πρωτογενές πλεόνασμα δεν αποδέχεται πλέον μόνον η ΝΔ, αλλά και ο ΣΥΡΙΖΑ. Απλώς, το περιορίζει στο μισό του θηριώδους 4,5% του ΑΕΠ που προγραμματίζει η ΝΔ κατ' επιταγήν των δανειστών. Εξαγγέλλει ότι θα το χρησιμοποιήσει για δημόσιες επενδύσεις. Το πρωτογενές πλεόνασμα όμως ανεξάρτητα απ' το ύψος και τον τρόπο χρήσης του, είναι προϊόν της άγριας αφαιμάξης του λαού και πρέπει άμεσα να καταργηθεί. Η κατάργηση του δημοσιονομικού ελλείμματος που είχε φτάσει στα ύψη (15%) επί διακυβέρνησης Κ. Καραμανλή, απ' τη μνημονιακή διακυβέρνηση αποτελεί λογιστική εξισορρόπηση και επιτυχία. Η επίτευξή του όμως απαιτεί μόνιμη λιτότητα και φτωχοποίηση, συρρίκνωση των δημοσίων επενδύσεων και αποκλείει μια μετρημένη έστω επεκτατική πολιτική (βλ. ΗΠΑ, Ιαπωνία).

Τους ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς υποστηρίζει και επαίρεται γι' αυτούς η ΝΔ, αλλά τη θέση αυτή έχει υιοθετήσει πλέον και ο «κεϊνσιανός», υποτίθεται ΣΥΡΙΖΑ. Τα παραπάνω σε συνδυασμό με τους δρακόντειους όρους που θέτει το Δημοσιονομικό Σύμφωνο, που ομόθυμα αποδέχονται και τα δύο κόμματα (όριο χρέους 60% του ΑΕΠ, ελλείμματος 3% επί του προϋπολογισμού και 0,5% διαρθρωτικού ελλείμματος, αντίστοιχα) αποδεικνύουν ότι αυτή η πολιτική της λιτότητας και της αποδόμησης των κοινωνικών δαπανών, ανεξάρτητα απ' τον εκάστοτε διαχειριστή και τις ιδιαιτερότητές του, παγιώνεται και προβλέπει κρατική πρόνοια μόνον για την ακραία φτώχεια. Γι' αυτό, στην ΕΕ έχει θεσμοποιηθεί το ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα για τη στοιχειώδη προστασία των εξαθλιωμένων τμημάτων του πληθυσμού. Όχι τυχαία το θεσμό αυτό εισήγαγε πρόσφατα σε πιλοτική μορφή η ελληνική κυβέρνηση.

Σ' αυτή τη λογική, σχετικά αναβαθμισμένη γι' αυτό και ιδιαίτερα αμφίβολη, κινείται και το πολυδιαφημισμένο πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης του ΣΥΡΙΖΑ. Όμως, σύμφωνα με το γραφείο προϋπολογισμού της Βουλής, οι Έλληνες που βρίσκονται κάτω από το όριο της φτώχειας ή κοντά σ' αυτό προσεγγίζουν τα 6,5 εκατομμύρια!

ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ προβάλλουν ένα σχέδιο ανάπτυξης (εθνικό σχέδιο η μεν, πρόγραμμα ανασυγκρότησης ο δε) που θα ανατάξει την ελληνική οικονομία και θα διευρύνει την αναδιανομή υπέρ των λαϊκών στρωμάτων.

Πρόκειται για σχέδια τεχνοκρατικού χαρακτήρα σε αφαίρεση απ' την ταξική ανάλυση. Δεν μπορεί να αγνοεί κανείς ότι η όποια ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας θα είναι υποταγμένη στις προτεραιότητες και τον ανισόμετρο καταμερισμό που έχουν επιβάλει τα μονοπώλια, πρώτιστα τα γερμανικά. Είναι κοινός τόπος πλέον ότι η υποβάθμιση της ελληνικής βιομηχανικής και αγροτικής παραγωγής σε μεγάλο βαθμό υπήρξε προϊόν της ανάγκης της γερμανικής οικονομίας, ιδίως μετά την κρίση του 2008, να εξάγει τα πλεονάσματά της στις χώρες της ΕΕ και ιδίως σ' αυτές του Νότου.

Η ΝΔ εξαρτά την ανάπτυξη από ξένες επενδύσεις που να πληθαίνουν, υποτίθεται, όσο σταθεροποιείται η οικονομία της χώρας. Δεν πρόκειται όμως για παραγωγικές επενδύσεις αλλά για αρπαγή του δημόσιου πλούτου και αποκρατικοποιημένων επιχειρήσεων αντί πινακίου φακής και με ελάχιστη φορολόγηση (Ολυμπιακή, ΟΤΕ, λιμάνια, αεροδρόμια, Ελληνικό, θυγατρικές μεγάλων ομίλων κ.ά.). Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει ουσιαστικά εγκαταλείψει τους λεονταρισμούς περί επανακρατικοποιήσεων, δεν αποκλείει τις ξένες επενδύσεις με το κριτήριο της «υγιούς επιχειρηματικότητας», δίνει έμφαση στις δημόσιες επενδύσεις που εξαρτώνται όμως καθοριστικά από θεσμούς της ΕΕ (ΕΣΠΑ, Τράπεζα Επενδύσεων κ.ά.). Φαύλος κύκλος δηλαδή...

Καταβάρθρωση της κοινωνικής πολιτικής

Μείωση ανεργίας με προγράμματα ΟΑΕΔ

Στο βιοτικό επίπεδο (ανεργία, μισθοί, συντάξεις, φορολογία, κοινωνικές δαπάνες) η δημαγωγία ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ απογειώνεται. Στον τομέα της εργασίας με ενάμισι εκατομμύριο ανέργους, με 3 στους 4 χρόνια ανέργους, ελαστικές μορφές εργασίας που εκτοπίζουν την κανονική εργασία, μαύρη ανασφάλιστη και απλήρωτη (υπερωρίες) εργασία, παίζουν με τον πόνο των ανέργων μοιράζοντας φρούδες υποσχέσεις. Ο ένας (ΝΔ) υπόσχεται 700 χιλιάδες θέσεις εργασίας, ο άλλος (ΣΥΡΙΖΑ) 300 χιλιάδες! Στην προεκλογική τους όμως ρητορική αποκρύπτουν ότι δεν πρόκειται για κανονικές θέσεις εργασίας αλλά για ανακύκλωση της ανεργίας. Για προγράμματα ΟΑΕΔ κυρίως πεντάμηνης ή οκτάμηνης απασχόλησης, που στη διάρκειά της διαγράφονται απ' τα μητρώα ανέργων. Μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια...

Οι συντάξεις αποτελούν απ' την αρχή των μνημονίων το μόνιμο και ευάλωτο θύμα των περικοπών. Παρά τις μεσοσταθμικές περικοπές κατά 35-40% και τις «δεσμεύσεις» Σαμαρά ότι δεν θα υπάρξουν νέες περικοπές, η πραγματικότητα είναι διαφορετική. Παρά τις ήδη μεγάλες περικοπές και τη μεγάλη καθυστέρηση καταβολής των επικουρικών συντάξεων και του εφάπαξ, με τη θέσπιση του μηδενικού ελλείμματος των ασφαλιστικών ταμείων και την απεμπλοκή του κράτους απ' τη χρηματοδότησή τους, προβλέπεται σοβαρή μείωση ως και μηδενισμός. Αλλά και για το ΕΚΑΣ προβλέπεται μείωση και ενσωμάτωσή του βαθμιαία στο ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα. Και η βασική σύνταξη θα μειωθεί με το νέο τρόπο υπολογισμού αλλά και τη δέσμευση γενναίας μείωσης της δαπάνης των 13 δισ. του κράτους και την ενίσχυση των ταμείων. Παράλληλα, καθιερώνεται η αύξηση του ελάχιστου συντάξιμου χρόνου απ' τα 15 στα 20 χρόνια, ενώ θα μειωθούν κι άλλο οι εργοδοτικές εισφορές στα ασφαλιστικά ταμεία, εντείνοντας την υπονόμευσή τους. Σ' αυτό το καθημαγμένο τοπίο η «θεραπεία» που υπόσχεται ο ΣΥΡΙΖΑ είναι η επαναφορά της 13ης σύνταξης για τις συντάξεις κάτω των 700 ευρώ και σε βάθος τετραετίας...

Στη μείωση των μισθών, που έχει υπερβεί το 25% στη διάρκεια της κρίσης, προστίθεται και ο μισθολογικός υποβιβασμός των νεοεισερχόμενων στη δημόσιο στο ύψος του ιδιωτικού τομέα. Στο σάρωμα των αποδοχών των εργαζομένων ο ΣΥΡΙΖΑ κραδαίνει τη σημαία της επαναφοράς του κατώτατου μισθού στα 751 ευρώ. Η επαναφορά αυτή είναι αμφίβολο αν θα υλοποιηθεί λόγω έλλειψης ελεγκτικών μηχανισμών και αντικειμενικής δυσκολίας πολλών μικρομεσαίων επιχειρήσεων. Αλλά κι αν υλοποιηθεί, δεν συμπαρασύρει τους πάνω απ' το κατώτατο όριο κλαδικούς μισθούς, με τους οποίους αμείβεται το 60% των εργαζομένων και που έχουν δραστικά μειωθεί.

Η αφόρητη για το λαό φορολογία ωθεί ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ σε διαγωνισμό παροχολογίας. Ο Σαμαράς υπόσχεται μείωση του ΕΝΦΙΑ χωρίς συγκεκριμένες δεσμεύσεις και αόριστα και άλλες ελαφρύνσεις. Δεσμεύεται όμως συγκεκριμένα για μείωση της φορολογίας του κεφαλαίου στο 15%, ενώ ο ΕΝΦΙΑ από έκτακτος φόρος γίνεται μόνιμος. Γενναία μείωση του ΕΝΦΙΑ υπόσχεται και ο ΣΥΡΙΖΑ με αοριστίες και αντιφάσεις, εξαγγέλλει κατά το σύνθημα πάταξη της φοροδιαφυγής και αφορολόγητο 12.000, που σημαίνει ότι το όριο φορολόγησης είναι ένας μισθός των 850 ευρώ το μήνα. Η «σεισάχθεια» των κόκκινων δανείων μεταφράζεται σε καταβολή του 1/3 του μηνιαίου μισθού, ενώ για τα δάνεια στις τράπεζες (που ήδη τα πουλάνε σε funds) διατηρείται απλώς η διαπραγματέυση δανειστών και οφειλετών.

Αντίπαλο δέος: Αντικαπιταλιστική πρόταση

Αμυντική στάση ΚΚΕ

Η συγκριτική παράθεση βασικών θεμάτων απ' το πρόγραμμα της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ πείθει ότι ο δικομματισμός και τα προγράμματά του δεν αποτελούν λύση για το λαό, αλλά για το κεφάλαιο και την κρίση του, για το στόχο της αντιδραστικής ανασυγκρότησής του. Χωρίς πολιτικό ναρκισσισμό και άγνοια των συσχετισμών δικαιούμαστε να διατυπώσουμε την άποψη ότι το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και του ΝΑΡ είναι η πολιτική πρόταση που, αν αγκαλιαστεί απ' το λαό και διευρύνει – βαθαίνει την πολιτική συνεργασία, θ' αποτελέσει το αντίπαλο δέος στην καπιταλιστική αναδιάρθρωση.

Το ΚΚΕ δεν μπορεί ν' αντιπαλέψει αποτελεσματικά το πρόγραμμα καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης. Δεν έχει προωθημένες πρότασης ανατροπής της. Αρκείται σε αμυντικούς αποσπασματικούς αγώνες, σεχταριστικής οργάνωσης, αναμένοντας και όχι προωθώντας την αναπόφευκτη επαναστατική κατάσταση. Δεν έχει την αναγκαία σήμερα, όσο ποτέ, μετωπική πολιτική. Περιχαρικώνεται στην αυτοαναφορικότητα. Χαρακτηρίζει οπορτουνισμό και αντιμάχεται ό,τι κινείται αριστερά του. Απ' την άλλη, η αριστερή πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ έχει χάσει τη μάχη με την ηγεσία του. Πλέον, αρκείται στην καταγραφή των απόψεών της, λειτουργεί ως διαπρύσιος υποστηρικτής – προπαγανδιστής της κυρίαρχης σοσιαλφιλελεύθερης πολιτικής. Η ανάληψη της διακυβέρνησης απ' τον ΣΥΡΙΖΑ θα δρομολογήσει ριζικές ανακατατάξεις, στις οποίες η Αριστερή Πλατφόρμα θα έχει τη δυνατότητα ερχόμενη σε σύγκρουση και ρήξη με την ενσωματωμένη ηγεσία να συμβάλει σε μια δυναμική ριζοσπαστική στροφή. Νερό στο μύλο του ΣΥΡΙΖΑ εξακολουθούν να ρίχνουν αριστεροί διανοούμενοι, καλλιεργώντας αυταπάτες για τη δυνατότητα ν' ασκήσει ο εμφανώς ενσωματωμένος ΣΥΡΙΖΑ αριστερή πολιτική. Παρόμοιες φωνές ακούγονται και μέσα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε προφανή αναντιστοιχία με το κοινό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, πρεσβεύοντας ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί και πρέπει να λειτουργήσει ως αριστερή συνείδηση του ΣΥΡΙΖΑ και να τον μετασηματίσει.

Η προδιαγραφόμενη όμως αποτυχία της σοσιαλφιλελεύθερης διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ θ' αποστοιχίσει αριστερές μάζες, που θ' αποζητούν πειστική πολιτική. Γενικότερα, η συνέχιση των καπιταλιστικών αναδιρθρώσεων και της αβάσταχτης πολύχρονης λιτότητας μπορεί να προκαλέσει ένα κύμα ριζοσπαστικοποίησης, όπως το 2010-12. Η ύπαρξη ενός ισχυρού ενωτικού ριζοσπαστικού αντικαπιταλιστικού πόλου, που θα λειτουργεί με τις αρχές της εργατικής δημοκρατίας, έχει σημαντικές πιθανότητες να ελκύσει τις λιγότερο ή περισσότερο συνειδητές μάζες, να ανυψώσει την τάση χειραφέτησης στη συνείδησή τους, να τις βοηθήσει να ενταχθούν στην αντικαπιταλιστική πάλη σήμερα, στην πάλη για το σοσιαλισμό αύριο, αποστρέφοντάς τες απ' τη λογική της ανάθεσης που κυριάρχησε το 2012, αλλά κι απ' τον ακροδεξιό «ριζοσπαστισμό» που ενισχύεται στην κρίση. Η συνεργασία με τη ΜΑΡΣ είναι ένα βήμα στη συγκρότηση του αντικαπιταλιστικού πόλου. Η αντικαπιταλιστική συγκρότηση πρέπει να διευρυνθεί αμφίπλευρα. Και προς αριστερές επαναστατικές δυνάμεις και προς μισοσυνειδητές δυνάμεις που διαχωρίζονται απ' τον αστισμό και τον ρεφορμισμό και αναζητούν ριζοσπαστική πολιτική έκφραση.

Το συγκροτημένο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η συνεπής πολιτική προώθησή του, η υπεροχή του, άμεσα και προοπτικά, σ' αντιδιαστολή με τις αστικές και ρεφορμιστικές γραμμές, θ'

αποτελέσει πόλο έλξης για ευρύτερες μάζες. Με οδηγό την πείρα τους οι μάζες θα συνειδητοποιήσουν την ανάγκη ρήξης και εξόδου απ' την ΕΕ και το ευρώ, εμβάθυνσης των δημοκρατικών και εργασιακών δικαιωμάτων, διαγραφής του χρέους, κατάργησης των μνημονίων, εθνικοποίησης στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεων με εργατικό - λαϊκό έλεγχο, βελτίωση των κοινωνικών παροχών, αναδιανομής με γνώμονα τις σύγχρονες ανάγκες των εργαζομένων. Το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα μόνο μπορεί να υλοποιήσει όσα δεν μπόρεσαν και δεν μπορούν η αστική και ρεφορμιστική διαχείριση. Οι εργατικές - λαϊκές μάζες θα το συνειδητοποιήσουν.

Δημοσιεύθηκε στο "ΠΡΙΝ" την Κυριακή 18/1/2015